

De kunstenaars achter de coverbeelden van jaargang 2014

'Mijn dochter is het mooiste wat ik ooit heb gemaakt'

Ria Dubbeldam *GAW ontwerp+communicatie, Wageningen*

Een jaar lang sierden glasobjecten van kunstenaars Ans Bakker de covers van het NTOG. Organische, speelse vormen, maar wat moesten ze voorstellen? Vrouwenborsten, vagina's, erlenmeyers? 'Iedereen kan en mag er het zijne of hare in zien', zegt ze over haar werken uit de serie 'Eeuwige vruchtbaarheid / Sharing Abundance'.

Met vruchtbaarheid bedoelt ze niet alleen fertiliteit. Het is breder, grootser. De serie glasobjecten is ontstaan vanuit haar gevoel, haar verbinding met Moeder Aarde. Toen ze eraan begon, was ze gefascineerd door hoe knollen groeien: onder de grond, half boven de grond. Hoe zou ze deze cadeautjes van Moeder Aarde in glas vorm kunnen geven? Al associërend gaf ze er een geheel eigen interpretatie aan.

Weckflessen

Ans Bakker is alweer bezig met een volgende serie, een voortzetting op het thema vruchtbaarheid. Weckpotten zijn nu haar uitgangspunt. Potten, waarin mensen de oogst van hun eigen tuintje of landje, de oogst van hun eigen arbeid conserveren. Ze vormt de potten om tot glazen borsten. Tientallen, misschien wel honderden wil ze er maken, om daarmee ook uitdrukking te geven aan de overvloed in onze westerse maatschappij; een overdaad die leidt tot uitputting van de aarde en klimaatverandering en bergen afval veroorzaakt.

De aantasting van de aarde door de mens maakte bij haar eens de gedachte los of ze niet moest stoppen met kunst maken. Daarmee droeg ze immers bij aan nog meer voorwerpen waarmee we ons omringen? Stoppen bleek geen optie. Ze heeft haar talent toch niet voor niets gekregen! Wel probeert ze bewust om te gaan met materialen: spaarzaam nieuw glas blazen en gieten, en als het kan recyclen. De weckflessen, maar ook ijscoupes, wijnglazen, fruitschalen en dergelijke vinden in haar handen een nieuw leven.

Nesten

Voor haar galerij hangt in de winterkou een 'nest' van snoeiafval; een relict uit de periode dat ze decorstukken ontwierp voor evenementen en feesten, waaronder de nodige bar mitswa's. Ook verkocht ze nesten aan restaurants en particulieren. Ze verwierf er bekendheid mee, ook internationaal.

De serie Hemelse Nesten komt voort uit de fascinatie voor Griekse mythologie die ze opdeed tijdens de lessen theatervormgeving op de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht. De nesten waren ooit bedoeld als decor voor het Griekse drama *Lysistrata* van Aristophanes, met een nog altijd tot de verbeelding sprekend thema. De Griekse vrouwen zijn de eindeloos durende oorlog zo beu, dat zij besluiten hun mannen tot het tekenen van de vrede te dwingen. Hun machtsmiddel is afdoende: zolang er wordt gevochten, wordt er niet aan seks gedaan. Dit leidt tot benarde spanningen bij de mannelijke bevolking, maar uiteindelijk ook tot de zo felbegeerde vrede. Geïnspireerd door dit stuk ontwierp Bakker nesten, de vrouwen deden in haar ogen niets anders dan hun 'nest' beschermen.

Vervulling

Meer zocht ze er destijds niet achter. Maar tijdens het tv-programma *Eigen Huis en Interieur* kreeg ze de vraag: 'Het nest is leeg, gaat er nog wat in komen?' Waarop ze spontaan antwoordde: 'Daar hoort een kind in.' Natuurlijk, die nesten hadden ook betrekking op haar eigen leven. Alleen was ze zich er niet zo van bewust. Ze wilde een partner, een kind. Beide wensen gingen in vervulling. De partner wellicht makkelijker dan het kind. Zwanger worden was een punt. Ze ging ziekenhuis in, ziekenhuis uit. Na vijf, zes jaar werd dochter Lieve geboren. Als wiegje deed een van haar nesten dienst. Twee jaar lang kwam er geen enkel kunstwerk uit haar handen. Ze had immers iets volmaakt tot stand gebracht. 'Mijn dochter is het mooiste wat ik ooit heb gemaakt.'